

1

Problemet med denne verden er mig selv

Det væsentligste og eneste, der er galt med verden, er mennesket
Carl Gustav Jung

Alle vi mennesker har i hvert fald to ting til fælles: Vi vil gerne være lykkelige, og vi vil gerne elskes. Samtidig er det svært for os at forstå, at noget så enkelt skal volde så store problemer. Ofte er vi faktisk dårligt nok i stand til at udtrykke præcis, hvad det er, vi ønsker os eller savner. Med en let omskrivning af Mark Twain: »Du ved ikke lige, hvad det er, du vil have, men din længsel efter det føles ligefrem som et stik i hjertet.«

En del af smerten hidrører fra det faktum, at vi midt i alt det almindelige og ubehagelige, der omgiver os, har en klar fornemmelse af, at vi er skabt til noget bedre. Det føles, som om vi har løfte på noget mere - noget mere at leve for, noget mere at favne eller at lade os favne af. Vi er næsten helt sikre på, at vi er bestemt til noget større og dybere end det, vi foreløbig har opnået. Vi er opsatte på, at vores liv skal have betydning, at vores tilstedeværelse skal gøre en forskel. Derfor begiver vi os med den bedste vilje ud på en hektisk jagt efter lykke og betydning, kærlighed og anerkendelse. For det er vel ikke

for meget at forlange? Alligevel er der hele tiden noget, der forhindrer os i at nå dette rimelige mål.

En fremragende fysiker betroede mig engang dette: »Jeg troede, at opbygningen af en succesrig karriere ville blive mit livs hårdeste udfordring, og jeg satte al min energi ind på at nå dette mål. Nu kan jeg se, at dette var relativt nemt sammenlignet med det at få min familie til at fungere og kommunikere godt med mine børn. På arbejdet skriver jeg bare et direktiv, og så bliver alting ordnet. Efter arbejdet og en halv times køretur til mit hjem ændrer reglerne sig fuldstændig. Hvordan kan det være, at jeg har så nemt ved at omgås mine kolleger og min sekretær, som ikke betyder alverden for mig, men samtidig har svært ved at kommunikere med mine børn, som betyder alt for mig? Hvorfor ender det mest indlysende enkle med at blive det sværeste?«

En anden ven, som også var meget kompetent rent professionelt, følte sig inkompetent, hvad romantisk kærlighed angik. »Jeg er min egen værste fjende,« klagede han. »På arbejdet er det mig, der har det sidste ord, og folk respekterer mig for mine kloge vurderinger og afgørelser. I hjertes spørgsmål kommer jeg derimod hurtigt på glatis. Nogle gange lader jeg mig dominere og forsøger hele tiden at behage, og andre gange bliver jeg krævende og besværlig. Fra ni til fem er jeg voksen, men når det gælder kærlighed, er jeg stadig kun et stort barn. Hvad er det, der spærrer mig vejen til den modenhed i kærlighed, som jeg søger?«

Endnu en ven, som efter vores kulturs standarder har opnået det hele, spurgte mig for nylig: »Når jeg nu har så stor succes både på arbejdet og derhjemme, hvorfor føler jeg så stadig denne tomhed indeni?«

Alt for ofte bliver selve vores søgen efter lykke en kilde til smerte, som blot øger vores følelse af tomhed og ensomhed. Vi ved, at det ikke er den overfladiske, sprudlende form for

lykke, vi leder efter. Den kunne måske have tilfredsstillet os i vores ungdom, men nu sukker vi efter noget dybere, der kan stille vores længsel. Men hvad er det egentlig, vi ønsker, og hvordan i alverden skal vi realisere det? Vi fornemmer, at der mangler noget, eller at der ligefrem er noget galt med os, men vi har ikke nogen klar forestilling om det, vi savner. I en tid som vores, hvor svælget mellem idealer og adfærd har vokset sig stort, nager vores savn os kun så meget mere.

Der har selvfølgelig altid eksisteret et misforhold mellem de idealer, mennesker hylder, og den måde, de opfører sig på. Viden og adfærd eller intellekt og karakter har aldrig gået hånd i hånd. Dette misforhold er det samme før som nu, men vore moderne forventninger gør, at vi i dag har sværere ved at leve med det. Før i tiden havde man større forståelse for, at netop erkendelsen af misforholdet mellem det, man siger, og det, man gør, gjorde det muligt for et menneske at vokse og modnes. Sådan er det ikke i dag. I en verden hvor lykkens idealer formes af reklamebranchen og pop-psykologien, regnes det for negativt på denne måde at erkende og acceptere dette misforhold. Vi foretrækker ledere og berømt heder med store smil, succesfulde liv, svulmende bankkontoer og perfekte tænder - uden den mindste antydning af svaghed, mangelfuldhed eller tvivl på egne evner. Vi vil ikke høre noget om, at de kendte også må leve med det smertelige og det almindelige.

Når én af vore helte eller heltinder fejler, og svælget bliver åbenbart, ryster det os, og vi føler os forrådt. Fejlen tilskriver vi imidlertid vores eget dårlige valg. Vi lover os selv, at vi vil udvælge vores helte med større omhu i fremtiden. Vi skulle imidlertid hellere standse op og spørge os selv, hvorfor den menneskelige natur ikke kan holde til at være i offentlighedens søgelys særligt længe ad gangen uden at skuffe sit publikum. Det eneste, vi føler, er en uartikuleret tristhed, der kun skær-

pes af forenkledede forklaringsmodeller, som trivialisere vores problemer og fornærmer vores intelligens.

Vores problem er kort sagt, at vi har svært ved at leve særligt længe uden at begynde at spørge os selv, hvad der mangler i vores liv; hvad der er galt med os. Hvor skal vi vende os hen for at finde en lykke, der varer ved, og hvilken kraft skal sætte os i stand til at gribe den?

De fleste af os har prøvet i vores søgen at finde nye 'sager' at gå op i. Det giver os for en tid mere gåpåmod og noget at se frem til. Før eller senere forlader vi det dog til fordel for noget andet. Det er, som om de små typer, der kommer ud af vores engagement, altid blegner ved sammenligning med de store overskrifter, der lokkede os til. Det øger kun vores forvirring, når de mennesker, vi kender og respekterer, går op i vidt forskellige ting, og hver især hævder, at deres 'sag' er den rigtige. Alt det andet kan vi godt glemme, siger de. Det her er sagen. Jo mere højtråbende og selvsikkert folk forfægter deres mening, jo større tilslutning vinder de som regel til deres sag. De fleste af os ender dog med at konkludere, at det klogeste er at se så nøgternt og ærligt på livet som muligt og prøve at vurdere, om folks påstande nu også harmonerer med det, vi selv kan se og har erfaret.

Den, der skriver en bog, har altid en sandhed at dele eller en historie at fortælle. Jeg er ingen undtagelse. Den sandhed, der har forandret mit liv, er troen på Gud, som han åbenbarer sig i Jesus Kristus. Mit udgangspunkt var vantroen, og jeg strittede imod af alle kræfter på hele min rejse mod troen. Jeg startede min rejse i skepsis og blev hen ad vejen opmuntret til at stille spørgsmål og aldrig bare blindt acceptere troen. Jeg har brugt min egen historie som skabelon for denne bog, og det har jeg en bestemt grund til.

Mange troende og de fleste ikketroende har et grundlæggende problem med den kristne tro: De har aldrig forstået,

hvor realistisk det kristne syn på livet og mennesket er. Derfor må mange kristne lade sig nøje med en utilstrækkelig tro. Mange ikkekristne må imidlertid i deres skepsis lade sig nøje med endnu mindre. Deres lykke fylder for lidt og varer for kort, mens deres elendighed fylder for meget og varer for længe. Denne bog henvender sig til både de førstnævnte og de sidstnævnte.

...